

Mr. Underhill og alle hans Medarbejdere var uhyre elskværdige, og gennem ham fik vi en Skrivelse, som viste sig at være en hel lille Tryllestav, som aabnede alle ellers lukkede Døre for os paa vor videre Færd.

Vort Maal var Canada, U. S. A. og Mexico, fortrinsvis Naturskønhederne og bl. a. min Mands Hobby: Indianere, deres Danse, Boliger og Ruiner og Cowboy-Rodeos. Paa Rejsen over, som grundet Storme og Orkaner varede 17 Dage, havde vi rigelig Tid til at studere Kort og udarbejde vore Planer, og det viste sig virkelig, at vi i det hele og store var i Stand til at gennemføre dem.

Paa hele Turen fik vi vor Post paa de danske Konsulater, og i New Orleans ventede 23 Breve paa os, bl. a. et fra min Svigermor, som skrev: »Nu synes jeg, I skulde komme hjem, I har været meget længere væk end planlagt, spring Florida over, der er intet at se.« Springe Florida over, aldrig i Evighed, den Tur, vi hjemme i vor amagerkanske Lejlighed ved et Skrivebord havde planlagt, skulde saa vidt muligt gennemføres. Og selv om der var begyndt at komme Meddelelser i Aviserne om en Orkan, der var paa Vej mod Floridas Sydkyst (og vi var blevet advaret af ældre Mennesker, vi havde talt med, og som fortalte, at Indianerne i Sydflorida havde forladt deres Bopladser — et ufejlbarligt Tegn paa en Orkans Komme), bekymrede det os ikke, vi tog Turen langs Mexico-Golfen og Vejen mod Silver Springs, vort første Maal i Florida.

Vi havde om Natten haft vort Telt slaaet op paa en Grund bag en Benzintank, lange Pinienaale dækkede Jorden, saa vi havde sovet dejlig blødt i Modsætning til saa mange andre Nætter, hvor vort Underlag havde været Sten eller Grus. Landskabet var det samme, vi et Par Dage var kørt igennem, nærmest Sump eller Jungle paa begge Sider, og Masser af Vildsvin, Slinger og Skildpadder saa vi paa Vejen.

Solen havde skinnet fra Morgenstunden, men ved 10-Tiden blev det overskyet, og vi fik en ret kraftig Byge, dog ikke værre, end at vi kørte

videre uden at lade os anfægte af den. Noget efter kom imidlertid en underlig sort Sky op i Horisonten, min Mand tog sit Olietøj paa, jeg fik min Sidevognskalesche slaaet op. Og det var lige i rette Tid. Inden vi vidste et Ord af det, stod Himmel og Jord i eet; det regnede, som jeg aldrig har set det regne før, og selv min ellers vandtætte Kalesche kunde ikke holde de Kaskader af Vand ude, som styrtede ned fra den sortgraa Himmel. Vinden brølede, de store Træer stod som Buer; havde min Mand ikke været i Besiddelse af de Kæmpekræfter, han har, havde han sikkert ikke kunnet holde vort lille Køretøj paa Vejen. Men ved Opbydelse af alle sine Kræfter og i 1. og 2. Gear lykkedes det ham at naa en Benzintank og faa Maskinen i Læ af den, inden han sprang af og kom i Hus. At jeg var ved at drukne i min ellers sikre Sidevogn, anede han jo intet om paa det Tidspunkt.

Naa, da Uvejret havde raset en Tid, stilnede Regnen lidt af, og vi bestemte os til at køre videre trods Orkanen. Men som Vejen saa ud. Væltede Træer og afrevne Grene og Blade gjorde ikke Kørslen nem; heldigvis var der der ikke megen Trafik, og i Løbet af Eftermiddagen naaede vi Silver Springs og fik en lækker Auto-Cabin, hvor vi og »Nimbus« igen kunde blive tørre. Men at vi havde kunnet gennemføre den Køretur paa Motorcykle vakte alles Beundring.

I 3 Dage ventede vi i Silver Spring paa Solskin for at kunne tage de ønskede Film baade over og under Vandet, og saa kørte vi videre ud til Østkysten af Florida — Daytona Beach — hvor vi nu regnede med, at der var Fred og ingen Fare; efter Aviser og Radio havde Orkanen nu raset ud fra West Palm Beach til Miami. I Daytona havde de ikke mærket noget til Orkanen ud over uroligt Vejr og Regn; efter en Dags Ophold tog vi saa videre sydpaa med Miami som Maal.

Ca. 100 miles fra Daytona begyndte vi at kunne spore Orkanens Virkninger, Masser af væltede Træer, store Lysreklamer var blæst ned, Kokospalmer var knækkede som Tændstikker og »McKees tropiske Gardens«,